ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ՈԳԻՆ

Ե՞րբ պիտի գաս. ե՞րբ մեր գետնին ոյծքերէն,
Իբր յարութիւնն հողին խըմած շողերուն,
Պիտի պոռթկան շունչիդ բոցերն երկնապող.
Կամ մեր երկրին արիւն կաթող ո՞ր աստղէն՝
Դու պիտ՛ իջնես հրդեհել
Ձենքի տըրմուղ ժողովուրդդ՝
Որուն սըրտէն դարերն յաւէտ խըմեր են
Թորգոմական արիւնն եւ ո՛ղը պարպեր,
Որուն համար մեր պապերուն ոսկրոտին՝
Հովտէ հովիտ սըփըռուած՝
Բաժին են լոկ գայլերու:
Ո՛վ անդրանիկ Աստուածուհի, Իսկուհի՝
Հայ ջըրերուն, կըրակներուն եւ կաւին,
Տե՛ս, քու երկիրդ՝ որ մեր սերմին մայր ըրիր՝
Այլազգներու խըժդըժանքին մատնըւած,
Այսօր, աւա՛ղ, սուգ ու արիւն կը բըխէ.
Իր կործանած քաղաքներուն վրայ լըռիկ
Կը նըստի կռո՛ւնկն ողորմուկ.
Հողն՝ հերկըւած միայն սողովն օձերուն՝
Իր աղտաղտուկ խաւերուն մէջ կը պահէ
Պաղլեղ, եւ իր սեւ տափերուն վրայ՝ ոքոզ.
Կը մընան մեր այգեստանները՝ առանց
Շերտափակի, եւ կարասները՝ առանց
Հայրենական գինիին.
Եւ մեր խոյերն ըսպիտակ՝
Չըգըտնելով խոտնոցներուն մէջ առուոյտ՝
Նօթութենէ մոլեգնած՝
Մըսուրներուն դէմ կը ջարդեն եղջիւրնին: